

El laberint del cas Olot

Un judici que no arriba.
Un sumari eternament instruït.
Uns segrestadors en llibertat provisional.
Un dèdal de sospites que ho envolta tot.
El segrest de la farmacèutica d'Olot encara desperta inquietud i commoció, nou anys després que es duguera a terme.
Aquesta és la història i el present d'un cas cruel en el qual la justícia ha mostrat a tothom la penombra de les seues paradoxes.

Si algú qüestiona la necessitat de reformar el funcionament del sistema judicial que han acordat el Govern espanyol i l'oposició i en la qual s'invertiran milers de milions de pessetes, deixarà de fer-ho així que conegui la manera com la justícia ha instruït el cas del segrest de la farmacèutica d'Olot Maria Àngels Feliu. Llavors es convertirà, de ben segur, en un aferrissat defensor de la reforma, sobretot i entre altres motius, per la necessitat de posar terminis a la instrucció de sumaris que s'allarguen indefinidament i que acaben despullant el terme "justícia" de tot el seu contingut.

Com és possible que un delictes d'aquesta envergadura, comès fa quasi nou anys i amb els segrestadors confesos detinguts des de fa més de dos anys, continuï amb el sumari en fase d'instrucció? Com pot ser que, mentrestant, en un jutjat d'Alcobendas (Madrid) es continuï instruint també, des de la tardor de 1997, una querrela per injúries i calúmnies contra uns personatges que, en un programa televisiu dels considerats "teleporqueria", van acusar la farmacèutica d'autosegrestar-se?

Canvis continus de jutges i episodis lamentables en la instrucció, marcats per l'obertura de línies d'investigació que s'han hagut d'abandonar després de voxejar gairebé el ridícul s'han de buscar en la causa d'aquest alentiment que només ha servit per allargar el calvari de la víctima, per permetre que tots els segrestadors confessos surtin en llibertat provisional —una decisió que la mateixa Audiència Provincial de Girona reconeixia que podia causar "certa perplexitat en la ciutadania"— i perquè un dels se-

grestadors continuï cobrant cada mes de les arques municipals el seu sou de policia municipal. Aquests diners, per cert, no els deixarà de percebre fins que no hagi estat condemnat malgrat haver confessat haver participat en el segrest i ser, per tant, autor d'un delictes que el codi penal tipifica com a molt greu.

Aquestes són només algunes de les conseqüències més perceptibles de la demora judicial del procés. Però n'hi ha d'altres, igual d'importants però no tan conegudes, com ara el gran nombre de casos irresolts que durant un llarga etapa ha tingut el jutjat d'Olot, amb la comprensible indignació de les diferents parts implicades, arran de la dedicació que s'ha esmerçat en el sumari 3/92. Un procurador lamentava recentment l'estat del seu compte corrent i l'atribuïa als cobraments que té pendents per causes que descansen en les prestatgeries del jutjat.

La història. El segrest de Maria Àngels Feliu, un dels casos de la crònica negra que més ressò mediàtic ha tingut a l'estat espanyol, va començar a prop de tres quarts de deu de la nit del divendres 20 de novembre de 1992 amb un "alto, las llaves del coche", que un encaputxat armat va pronunciar dins un garatge del carrer de Pere Lloses d'Olot. En aquell moment es va iniciar el captiveri de 492 dies d'una dona de 34 anys, mare de tres criatures i membre d'una família adinerada de la comarca de la Garrotxa, propietària d'una companyia elèctrica.

Vuit i anys i mig després dels fets, la història encara continua i no tindrà el seu final fins que un jutge pronunciï una sentència condemnatòria pels inculpats. Tots els encausats, però, han abandonat

La farmacàutica d'Olot María Àngels Feliu, després de ser alliberada. Avui ha de creuar-se al carrer amb els seus segrestadors, que gaudeixen de llibertat provisional. L'Audiència de Girona reconeixia que aquesta decisió judicial podia causar "certa perplexitat en la ciutadania".

fa ben poc les reixes de la presó perquè l'Audiència de Girona considera esgotat el seu termini de presó preventiva i entén que tenen suficient arrelament familiar per no fugir. Ningú no gosa, però, posar data a aquest judici malgrat que ara pot semblar més proper per la decisió de la jutgessa instructora, Pilar Castillo, de fer-se enrere en la seva petició de demanar una comissió rogatòria als tribunals d'Andorra per comprovar un hipotètic pagament del rescate. La sol·licitud es va tramitar arran de l'aparició en el cas d'un nou testimoni, Francesc Vinyals, que per iniciativa pròpia va fer arribar al jutjat un document –constava d'un foli– que va acompanyar d'un suggeriment segellat amb l'adjectiu de "confidencial" en què mantenia la versió del pagament, gestió que va realitzar, segons ell, un oncle de la farmacèutica en un compte corrent de l'empresa Control Risk. Aquesta companyia britànica, especialitzada en serveis d'assessorament en casos de segrestos i extorsions, l'ha-

via contractada la família Feliu a principis del 1993.

Quan fa poques setmanes Vinyals va ser citat a declarar no només no va aportar cap prova de la seva versió, sinó que fins i tot va explicar que no sabia ni on localitzar la persona que li havia facilitat la informació que va donar. Ell mateix va assegurar que dubtava de la veracitat del seu confident. Es clar que quan va abandonar les dependències judicials, es tancava un altre lamentable episodi de la instrucció i el jutjat es veia forçat a informar els tribunals andorrans que ja no li feia cap falta la informació que havia demanat sobre l'existència de possibles comptes corrents de la família Feliu.

La credibilitat que s'havia donat a Vinyals va ser la causa que durant un llarg temps el sumari continués sota secret i amb la perspectiva, a més, d'un tancament molt llunyà a l'espera de rebre la comissió rogatòria. De fet, els mateixos tribunals andorrans van posar en dubte la legitimitat de la petició del jutjat,

primer per un error de forma i després perquè es demanava informació de persones sobre les quals no pesava cap acusació.

Així doncs, no ha resultat estrany que l'alentiment en la instrucció hagi aconseguit posar d'acord totes les parts implicades en la causa. Tant els imputats com l'acusació frisen perquè arribi el dia en què es dictin les ordres de processament i el cas es tanqui per donar pas al judici oral. Fins i tot l'Audiència de Girona ha instat el jutjat a accelerar la tramitació i abans de fer aquesta sol·licitud ja va tombar el desembre del 2000 la decisió de prorrogar per onzena vegada consecutiva el secret sumarial. Fernando Lacaba, president de la secció tercera de l'Audiència, va justificar la desautorització al jutjat afirmant amb contundència que "el llarg temps que el sumari ha estat sota secret era exagerat i els arguments i les proves que s'aportaven no tenien la rellevància necessària perquè no fossin conegudes".

Cronologia

20 novembre 1992. Prop de tres quarts de deu del matí, dos encaputxats segresten Maria Àngels Feliu al garatge de casa seva. Els segrestadors truquen a casa d'un germà seu per dir-los que ha estat segrestada.

21 novembre 1992. La policia municipal localitza el seu cotxe, abandonat en una zona aïllada d'Olot.

5 desembre 1992. Manifestació multitudinària a Olot reclamant l'alliberament de la dona.

12 desembre 1992. Un detectiu privat, Eugenio Vélez Troya, s'incorpora a la investigació del cas.

12 gener 1993. La família contracta els serveis de l'empresa britànica Control Risk per rebre assessorament.

12 febrer 1993. El governador civil de Girona, Pere Navarro, posa en dubte el segrest.

1 març 1993. La família Feliu comença a contractar anuncis a la premsa buscant un contacte amb la banda.

27 maig 1993. L'interlocutor de la família, Joan Capdevila, i un germà de la víctima es reuneixen a Albacete amb Francisco Evangelista. Diu que Joan Casals li va proposar fer un segrest però afirma que no sap si la segrestada era M. À. Feliu.

11 octubre 1993. El jutge Santiago Pinsach arxiva provisionalment el cas per falta de resultats.

30 octubre 1993. La Guàrdia Civil deté Casals i Bassa després d'una denúncia d'Evangelista i tots dos ingressen a la presó. Es dicta el secret de sumari.

20 novembre 1993. A les 12 del migdia es fan cinc minuts de silenci per reclamar l'alliberament amb motiu de l'any del segrest.

3 gener 1994. El jutge processa Joan Casals i Xavier Bassa per un delictes de detenció il·legal.

16 març 1994. Evangelista afirma que la farmacèutica està morta i enterrada a Albacete.

27 març 1994. Iñaki allibera de matinada M. À. Feliu en una gasolinera de Lliçà de Vall (Vallès Oriental).

1 abril 1994. En una conferència de premsa, M. À. Feliu dona detalls del seu captiveri.

6 abril 1994. Santiago Pinsach deixa el cas i el substitueix Antonio Pastor.

28 abril 1994. Joan Casals surt en llibertat provisional.

13 maig 1994. Xavier Bassa surt en llibertat provisional.

1 novembre 1995. L'empresa Control afirma que desenvolupa un treball confidencial i que no en pot donar cap informe al jutjat, com se li va demanar.

2 abril 1996. La Guàrdia Civil posa a disposició dels ciutadans un telèfon de contacte demanant la col·laboració ciutadana després d'emetre un reportatge televisiu.

20 novembre 1996. Els advocats dels inculpats demanen que es tanqui el sumari per falta de novetats.

13 novembre 1997. El programa *La sonrisa del pelícano*, d'Antena 3 TV, tracta el cas i els seus participants acusen M. À. Feliu d'orquestrar un autosegrest.

22 novembre 1997. M. À. Feliu compareix com a perjudicada en la causa per les difamacions del programa televisiu.

3 abril 1998. Nomenen Maria Pilar Castillo titular del jutjat número 1 d'Olot. El sumari suma el seu quart jutge instructor i el sisè relleu de jutges.

30 octubre 1998. La Guàrdia Civil informa que des de fa mesos no disposa de novetats.

3 març 1999. La jutgessa dicta el secret sumarial per practicar noves diligències.

11 març 1999. Detenen la banda del segrest excepte Sebastià Comes, àlies Inaki, que és detingut el dilluns següent.

Gener 2000. La jutgessa torna a dictar el secret sumarial, que es va prorrogant fins el desembre.

Desembre 2000. L'Audiència de Girona denega la pròrroga del secret sumarial.

Març-maig 2001. Es compleixen dos anys de les detencions de la banda i els seus cinc membres surten en llibertat provisional. *E. C.*

Tothom a les fosques. Durant les dotze primeres setmanes de captiveri al soterrani d'una casa de Sant Pere de Torelló (Osona), Maria Àngels Feliu amb prou feines va conèixer el seu cau perquè estava a les fosques. A les fosques i a Olot també semblaven moure's els investigadors que, impotents per trobar una línia clara d'investigació, van voler camuflar la falta de resultats adduint la hipòtesi d'una fugida de la segrestada. Això es pot interpretar d'unes declaracions de l'aleshores governador civil de Girona, Pere Navarro, quan dos mesos després del segrest va declarar que no sabia amb seguretat que Maria Àngels

Feliu hagués estat segrestada. Mentrestant, la persona que seguia la informació que donaven els mitjans de comunicació tan aviat podia considerar autors del segrest una banda professional, com un grup mafios o un grup inexpert desbordat per la situació. El mòbil també canviava segons el dia. Ara una revenja per negocis familiars, ara un rescat. Els més agosarats suggeriren motius polítics, atès que el segrest va tenir lloc un 20-N.

Paral·lelament, i dins el seu cau, la segrestada estava puntualment informada del reguitzell d'especulacions sobre la seva situació gràcies a l'altaveu d'una ràdio que funcionava sempre amb el vo-

lum ben alt per evitar-li escoltar els sorolls que al pis de dalt feien un matrimoni i una nena d'una edat aproximada a un dels seus fills.

Un detectiu privat contractat per la família, Eugenio Vélez Troya, va sacsejar el cas quan, a falta de novetats i amb la Guàrdia Civil sense avançar en la investigació, va manifestar en una multitudinària conferència de premsa que creia que la segrestada podia ser morta, va oferir una recompensa a qui aportés dades dels segrestadors, i va explicar que una dona que coneixia la banda donaria una pista a un capellà sota secret de confessió. La mateixa dona, assegurava el

detectiu, es comprometia a revelar el nom dels segrestadors si aquests no alliberaven Maria Àngels Feliu.

La banda. L'estratègia del detectiu, que temps més tard va reconèixer que s'havia inventat l'existència d'una suposada delatora, se'n va anar en orris. De fet, només va servir perquè Olot acollís un munt de buscarecompenses i va mantenir inalterable l'actitud dels segrestadors, una banda formada per almenys cinc persones, entre elles dos policies locals de la mateixa ciutat.

Un, Antoni Guirado, patrullava en aquells moments com a policia pels carrers d'Olot i el seu cinisme va arribar al

el que va tenir cura de la farmacèutica i la va alliberar pel seu compte.

Tots cinc, doncs, confiant que el segrest duraria dos o tres dies –així ho afirmen Guirado i Ullastre en les seves declaracions– no van alterar en cap moment la seva vida quotidiana mentre Olot, amb vint-i-set mil habitants, continuava essent, durant els primers mesos del 1993, una ciutat desbordada per les circumstàncies i sense cap resposta a molts interrogants. El segrest no deixava de ser el principal motiu de conversa a llars, bars i tota mena d'establiments. El detectiu ja havia deixat el cas, la Guàrdia Civil prosseguia les investigacions però a un ritme aparentment més pausat,

absolut silenci. Com que no hi havia trucades, es començava a aventurar que podria tractar-se d'un segrest a la italiana i que per tant podia durar anys, però tot plegat es va tornar a alterar quan l'1 de novembre de 1993 transcendeix la detenció de dues persones a Barcelona, Joan Casals i Xavier Bassa. El primer havia viscut una temporada a Olot i ambdós havien compartit un negoci de telefonia mòbil amb el seu delator, Francisco Evangelista, un sinistre personatge que va saber-se guanyar la confiança de la Guàrdia Civil i que no va trigar a voler prodigar-se en els xous televisius d'impacte, tan de moda el 1994.

Evangelista va denunciar Casals i Bassa a la Guàrdia Civil, i va assegurar que durant una trobada al bar La Spezia de Barcelona, Casals els havia ofert segrestar una farmacèutica de Girona, filla de l'home més ric del poble. Van acabar a la presó i el gener del 1994 –el segrest ja havia superat el seu primer any– el jutge Santiago Pinsach els va processar per un delictes de detenció il·legal i a Bassa se'l va causar també d'assassinat. En una de les seves estridents declaracions, Evangelista va afirmar que Maria Àngels Feliu estava enterrada al jardí d'una casa d'Albacete. Gràcies a la ràdio, la farmacèutica també es va assabentar de "la seva mort" i la histèria que li va provocar la notícia va semblar apagar per uns instants l'extrema debilitat del seu cos.

L'alliberament. Onze dies més tard, el 27 de març de 1994, diada de rams, el nom de Lliçà de Vall pren el protagonisme en tots els mitjans de comunicació. Una gasolinera de la població ha estat l'escenari on, a la matinada, Inaki ha alliberat Maria Àngels Feliu. Havien passat 492 dies d'ençà el 20 de novembre de 1992, i s'acabava el que havia estat el segrest de més llarga durada al país.

Maria Àngels Feliu va sorprendre tot hom quan va comparèixer al migdia davant els mitjans amb una serenitat i aplom impropis d'una dona que feia ben poques hores acabava de deixar un calvari de setze mesos. La mateixa actitud en una conferència de premsa cinc dies després –on només va donar la informació que li van autoritzar, perquè el jutge

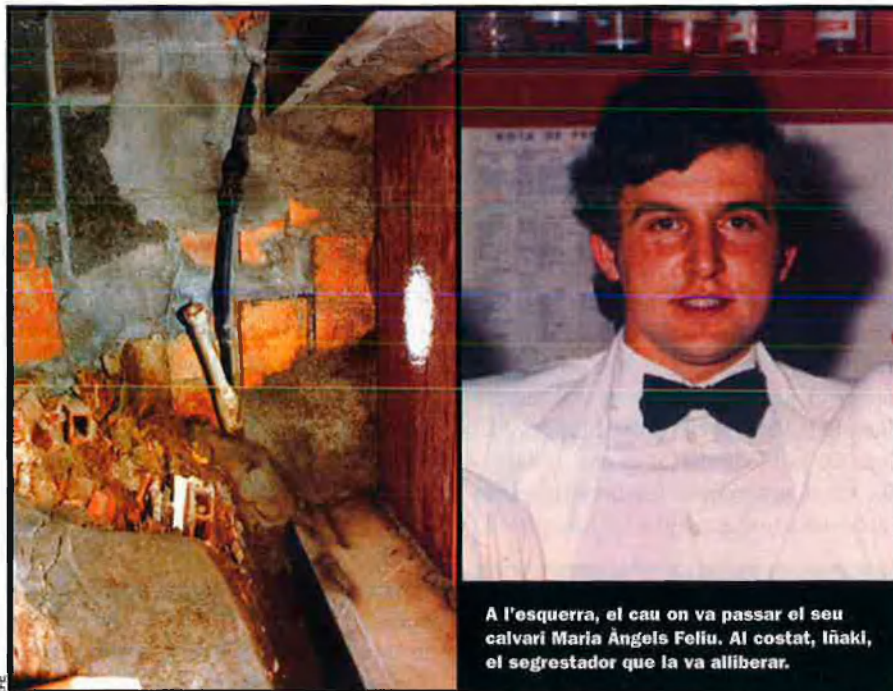

Les manifestacions ciutadanes demanant l'alliberament de la farmacèutica varen ser enregistrades pels mitjans de comunicació, que s'abocaren intensament sobre el cas.

punt d'ofèrir-se de voluntari al seu cap per treballar en el cas. Un altre agent, Josep Zambrano, drogodependent, va demanar la baixa del cos. Un tercer segrestador, José Luis Paz García, àlies Pato, servia begudes en un bar de Camprodon (Ripollès), i els altres dos eren els que mantenien més contacte amb la farmacèutica. Ramon Ullastre, vigilant forestal de Sant Pere de Torelló conegut per la seva agressivitat i extravagància i propietari de la casa on es va trobar el zulo del segrest, i finalment Sebastià Comes, àlies Inaki, cambrer de les Masies de Voltregà (Osona) qualificat com "el menys dolent dels dolents" perquè va ser

i el paisatge urbà de la ciutat ja no era el mateix que setmanes enrere. Havien desaparegut les desenes de periodistes fent guàrdia davant el domicili de la víctima i l'anar i venir de vehicles dels investigadors. Passaven els mesos i alguns temien que la segrestada ja no apareixeria mai més; d'altres demanaven temps perquè confiaven en un desenllaç feliç. La família va viure un dels seus pitjors tràngols quan els van avisar que havien d'anar a identificar un cadàver aparegut prop del port de Barcelona.

Els primers detinguts. Des de feia temps que els segrestadors mantenien un

A l'esquerra, el cau on va passar el seu calvari Maria Àngels Feliu. Al costat, Inaki, el segrestador que la va alliberar.

va censurar moltes preguntes— i en un acte públic a l'Ajuntament d'Olot, més tard, potser la va acabar perjudicant. Només la seva família sabia que la serenor i optimisme que destil·lava davant l'opinió pública tenia una raó amagada, la d'evitar un sofriment a la família d'Anabel Segura, la noia madrilenya que en aquells moments continuava segrestada, encara que malaraudament ja havia estat assassinada. La tragèdia havia unit els Feliu i els Segura i a Maria Àngels se li havia demanat que intentés mostrar una vitalitat que era irreal per no atiar el patiment dels familiars de la jove d'Alcobendas i per injectar-los dosis d'optimisme. "Si s'hagués mostrat com realment es trobava potser ens haguéssim estalviat les especulacions i els dubtes que van planar sobre el segrest. Crec que l'exercici d'altruisme que va fer el va acabar pagant." Això ho sol dir un dels seus familiars més propers.

El cau d'Osona. La memòria prodigiosa de la farmacèutica, que té una facilitat innata per a recordar dates, va fer possible que la UCO —la Unidad Central Operativa— de la Guàrdia Civil, que investigava el seu cas, situés el cau del segrest en algun lloc de la comarca d'Osona. Tot i no haver-hi cap certesa que Maria Àngels havia passat el seu captiveri

en una zona veïna d'Olot, moltes coincidències situaven el cau en aquest indret.

L'alliberament de la dona va conduir unes setmanes després a la llibertat provisional per Joan Casals i Xavier Bassa. La UCO continuava assegurant que comptava amb indicis de la seva participació en el segrest, però mai no havia aparegut cap prova ferma. Entremig, el jutge Santiago Pinsach deixava Olot i el rellevava un jove granadí de 27 anys, Antonio Pastor.

Desenes de masies d'Osona, de la Garrotxa i del Berguedà van ser pentinades per la Guàrdia Civil, convençuda que l'amagatall havia de trobar-se fora d'un nucli urbà. L'octubre del mateix 1994, Pastor també deixava Olot i el substituïa una jutgessa. Abans d'abandonar el cas Pastor va modificar l'acte de processament de Casals i Bassa, va exculpar aquest últim de la mort de Maria Àngels Feliu i els va acusar d'un delictes de detenció il·legal. Els anys 1995, 1996, 1997 i 1998 van transcórrer sense novetats rellevants, tret del lamentable espectacle que, la tardor del 1997, va donar del cas un programa d'Antena 3 TV, *La sonrisa del pelicano*, conduït per Pepe Navarro. Els seus participants, i entre ells el delator, Francisco Evangelista, abonaven la teoria d'un autosegrest.

Durant quatre anys els investigadors continuaven buscant sense sort l'amagatall, els imputats denunciaven la dilació del procés, el sumari va passar per les mans de més jutges i la falta de novetats augurava que mai no es coneixeria la identitat dels segrestadors. A Olot almenys el pessimisme sobre la resolució era absolut. La sorpresa, però, va saltar els primers dies de març de 1999, quan la jutgessa Pilar Castillo —feia onze mesos que s'ocupava del càrrec— va ordenar novament el secret de sumari. La Guàrdia Civil disposava de noves dades que de fet no eren tan noves, però que per primera vegada entraven al jutjat. Les dades aportaven sospites d'un policia municipal d'Olot, Antoni Guirado, que havia treballat durant un temps a Osona, on s'havia relacionat amb el segon sospitós, Ramon Ullastre. Pocs dies després, el dilluns 8 de març, quatre mitjans de comunicació, coneixedors de les sospites a l'entorn de Guirado, van coincidir a informar que la Guàrdia Civil tenia clars indicis de la participació de policies municipals en el segrest. Guirado no va suportar la pressió i la nit del dimecres al dijous següent confessava i delatava la resta de membres de la banda. La darrera detenció va ser la d'Inaki, el dilluns 15 de març. Olot va tornar a viure dies d'intensa alteració. Els sentiments de satisfacció per la detenció dels segrestadors confesos es barrejaven amb la ràbia per la participació en el cas de policies municipals. Un d'ells, Josep Zambrano, havia mort el 1997, víctima de l'addicció als estupefaents. Les detencions de la banda van anar acompanyades de les de possibles col·laboradors, entre ells Juanma Pérez, entrenador de futbol i amic d'Ullastre, i la dona d'aquest darrer, Montserrat Teixidor.

L'opinió pública va poder veure el cau que va servir per mantenir amagada en condicions inhumanes Maria Àngels Feliu. A mesura que passaven les setmanes, i malgrat el secret de sumari, s'anaven coneixent detalls escabrosos del segrest, com ara la proximitat de la víctima a un terrari ple de serps, i es coneixia també la personalitat dels segrestadors. Els companys de Guirado es posaren les mans al cap quan recordaven les vegades que, parlant del cas, havia abonat

la teoria de la fugida de Maria Àngels Feliu.

Totes les peces anaven encaixant en el trencaclosques que havien dissenyat els investigadors, menys les figures de Joan Casals i Xavier Bassa. Els membres de la banda asseguraven que no els coneixien i fins ara no hi ha proves de cap connexió. La insistència a voler trobar les rastres d'un rescat que no apareix i que la banda assegura no haver cobrat perquè no sabia com negociar ni com plantejar un contacte mínimament seriós –el més difícil d'un segrest diuen els experts és establir un rescat amb garanties d'èxit–, i la insistència també a trobar una possible connexió entre ells i Casals i Bassa han estat els motius que han fet que el cas continuï amb les pàgines obertes quan ja han passat més de dos anys des de les detencions dels segrestadors. Durant aquest temps s'ha sabut que ja l'any 1994 Guirado era un ferm sospitós per les revelacions que contra ell va fer un altre policia, a qui haviproposat de participar en el segrest. Aquestes revelacions –algú haurà d'explicar algun dia per què no es van denunciar els primers dies del segrest– van anar a parar a les mans de la Policia Nacional, que al seu torn ho va posar en coneixement de les instàncies judicials. Van haver de passar cinc anys perquè algú es decidís a descabdellar-les.

A Olot la distància entre la farmàcia Feliu i la vivenda d'un familiar de Guirado és amb prou feines de cinquanta metres. Fa pocs dies la decisió que podia causar "certa perplexitat a la ciutadania" va fer que Maria Àngels Feliu li veiés la cara, la mateixa que, segons tots els indicis i coberta amb un passamuntanyes, l'encanonava darrere el seient d'un vehicle dient-li "si te mueves te pego un tiro", i la mateixa que ha gosat a qualificar d'"error" el fet d'implicar-se en un segrest. Antoni Guirado, un dels "més dolents dels dolents", com algú ja l'ha batejat, es pot passejar avui lliurement per Olot esperant un judici que encara no arriba. L'única persona que no es pot passejar com voldria és la mateixa que va passar 492 dies en un minúscul forat, humit, fosc i fred.

Esther Carreras

El segrestador Ramon Ullastre es cobreix la cara amb una jaqueta abans de fer una declaració judicial. Ullastre era un vigilant forestal conegut per la seva agressivitat.

Olot, l'altre Alcàsser possible

L'any 1997 va ser una luxosa època d'horror mediàtic. La màxima fita es va donar en el judici a Miquel Ricart, el col·laborador d'Antonio Anglés en la tortura i assassinat de tres adolescents d'Alcàsser (Horta). Foren dies impossibles d'oblidar, en els quals els mitjans de comunicació varen mostrar tota la seua voracitat i baixesa. El judici a Ricart es va convertir en el major espectacle del món. Però es va acabar.

I quin recurs els quedava a les televisions que havien explotat el tema? Doncs trobar un altre cas en què la sensació de misteri formara part del corrent sanguini dels fets, i intentar reproduir el poder sobre l'audiència que tenia Alcàsser.

El segrest de la farmacèutica d'Olot reunia aquestes característiques. En la tardor del 1997, quan encara no se sabia res dels vertaders segrestadors, el presentador televisiu Pepe Navarro es va encarregar d'Olot. La ressaca pels brutals excessos que ell i el seu equip havien comès amb el cas Alcàsser encara empestava l'ambient. Però també era present el record de les grans audiències que aquell sensacionalisme televisiu havia conreat. Navarro havia canviat de cadena i de programa. De

Tele 5 havia anat a Antena 3 TV, i d'*Esta noche cruzamos el Mississippi*, a *La sonrisa del pelicano*. En tot altre punt, era el mateix home. És a dir, un *showman* capaç de fer qualsevol cosa per enganxar l'espectador. Un professional expert a jugar amb els desitjos populars de morbositat. El cas Olot havia commogut tothom per la crueltat del segrest, pel poder econòmic de la víctima, per la tancada peculiaritat del seu entorn i pel secretisme que envoltava les circumstàncies del seu martiri. Pepe Navarro ho va aprofitar furgant en la teoria més macabra: la de l'autosegrest. Convidats relacionats amb el cas divagaren sobre el tema i compongueren una oda a l'absurd. Però no va funcionar: els espectadors havien acabat esgotats per Alcàsser, i no podien amb més surrealisme negre.

El programa de Navarro va acabar fora de la cadena quan els seus responsables, segons ha contat el mateix Navarro, es plantejaren reproduir el vídeo sexual de Pedro J. Ramírez, director d'*El Mundo*. No obstant això, avui, el seu exemple de fals periodisme impregna moltes cadenes televisives. I tothom sembla que ho ha acceptat. Tot és molt trist. *Joan M. Oleaque*